

РЕШЕНИЕ № 359

гр. София, 14 септември 2011 г.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на **РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, Трето наказателно отделение в съдебно заседание на двадесет и трети юни две хиляди и единадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: САША РАДАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ФИДАНКА ПЕНЕВА

2. СЕВДАЛИН МАВРОВ

при секретар **ИВАНКА ИЛИЕВА**

и в присъствието на прокурор **НИКОЛАЙ ЛЮБЕНОВ**

изслуша докладваното от съдията /председател/ **САША РАДАНОВА**

наказателно дело № 1758/2011 г. и за да се произнесе взе предвид:

Касационното производство е образувано по протест, три жалби от поверениците на общо 18 частни обвинители и граждански ищци, жалба от процесуалния представител на гражданския ответник и жалби от защитниците на подсъдимите Г. П. Г. и И. Г. К. против решение № 11 от 2.III.2011 год. по внохд № 324/2010 год. на Великотърновския апелативен съд.

В протеста, в жалбата от адвоката В.В.-повереник на Т. и К. Т., Ж. и С. Ж., В. и Н. К., В. и Ц. В. и Д. М., В. Р. и А. и В. Р., както и в жалбата от адвоката М.Я.-повереник на В. и Д. В.-се възразява срещу оправдаването на подсъдимия Г. С. И. и частичното оправдаване на подсъдимите Г. П.Г. и И. Г.К., което оправдаване е в резултат на допуснати от въззивния съд съществени процесуални нарушения при доказателствения анализ, и срещу явно несправедливото намаляване от въззивния съд на наложените на осъдените подсъдими наказания лишаване от свобода. Искането в протеста и двете жалби е за отмяна на въззивното решение и връщане делото на апелативния съд за ново разглеждане. Адв.Я. иска още увеличаване присъдените в полза на доверителите му обезщетения до поисканите съответно 200 000 и 500 000 лева.

В жалбата от адвоката Л.Л.-повереник и на Й., И., М. и Н. Х.-също се сочат допуснати процесуални нарушения с искане за отмяна на решението и връщане делото на апелативния съд за ново разглеждане. С жалбата се претендира присъждане на направените в тази инстанция разноски.

В жалбата от адвоката Т.И.-процесуален представител на гражданския ответник – БДЖ „Пътнически превози“ ЕООД – се възразява срещу размера на присъдените обезщетения, чието изплащане ще „ликвидира“ дружеството и затова се иска тяхното намаляване.

В жалбата от адвоката П.Е.-защитник на подсъдимия Г.Г. – се твърди, че въззивното решение е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения. Алтернативните искания са за отмяна на решението с оправдаване на този подсъдим, или с връщане делото на апелативния съд за ново разглеждане, или за изменяване на решението с намаляване срока на наложеното на Г. наказание лишаване от свобода.

В жалбата от адвоката Н.Д.-защитник на подсъдимата И.К.-се сочат допуснати съществени процесуални нарушения още при досъдебното разследване, последователно допуснати и при разглеждането на делото в двете съдебни инстанции, довели до неизясненост на фактичката обстановка и незаконосъобразно ангажиране отговорността на К.. Алтернативните искания са за отмяна на въззивното решение с оправдаване на К., или връщане на делото за досъдебно разследване и „търсене на наказателна отговорност от всички длъжностни лица“, или връщане на делото за ново разглеждане от апелативния съд, който да назначи сочените в жалбата експертизи, или за изменяване на обжалваното решение с намаляване срока на наложеното на подсъдимата наказание лишаване от свобода и прилагане института на условното осъждане.

В съдебното заседание подадените протест и жалби се поддържат като всяка страна намира за неоснователни протеста и/или жалбата, чиято насоченост е противна на нейния интерес.

ВКС установи:

Относно съдебните актове.

С присъда № 37 от 4.V.2010 год. по нохд № 449/2009 год. на Плевенския окръжен съд, И. Г. К. и Г. П. Г. са признати за виновни в това, че на 28.II.2008 год. първата като началник влак, а вторият като влаков кондуктор на кушет вагон, по непредпазливост и независимо един от друг са съпричинили смъртта на пътувалите в кушет вагона към бързия влак № 263 по направлението София-Кардам С. В. К. и В. Ж. Ж., двамата на по 20 години, А. Т. А. на 21 години, Д. В. В. на 26 години, Г. Г. И. на 45 години, Е. Н. Х. на 51 години, К. С. Е. на 57 години, М. Д. М. на 58 години и Р. С. Р. на 64 години, което деяние са извършили поради бездействието си и немарливото изпълнение на работата си, представляваща източник на повишена опасност, като двамата са нарушили чл.11 от Наредба № 13/2005 г. За осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд в железопътния транспорт, както и чл.14 и 19 от р.II на Инструкцията за гасене на пожари в подвижен железопътен състав, а Г. е нарушил още чл.12, т. 2 и 11 от посочената Наредба № 13, чл.19, ал. 2 от Наредба № 58 За правилата за техническа експлоатация, движението на влаковете и сигнализацията в жп транспорта, т.1.6 от р.VIII на Инструкцията за задълженията на кондукторите на спални и кушет вагони във връзка с обслужването на пътниците във вътрешно и международно железопътно съобщение, т.1, 7 и 8 от Противопожарна наредба на „БДЖ“ ЕАД, поделение „Спални вагони“. За описаното деяние, представляващо особено тежък случай и на основание чл.123, ал. 3 НК Ив.К. е наказана с 8 години лишаване от свобода, а Г.Г. - с 12 години лишаване от свобода, които наказания и двамата да изтърпят при общ първоначален режим в затворническо обществено открит тип. На основание чл.45 и 49 ЗЗД К. и Г. са осъдени солидарно с възложителя на работата им, БДЖ „Пътнически превози“ ЕООД, да заплатят общо 1 900 000 лв. за възмездяване с по 100 000 лв. на неимуществените вреди, причинени на 19 лица – родители, деца и съпрузи на загиналите-като претенциите на някои от тях над тази сума са отхвърлени.

Със същата присъда обвиняемият Г. С. И. е признат за невиновен в това, на посочените по-горе дата и място, независимо от К. и Г. , да е съпричинил смъртта на изброените 9 души с издаването в качеството му на зам.директор на поделението за пътнически превози, отговарящ за експлоатацията на спалните и специални вагони, на заповед № 18 от 31.VIII.2007 год. за блокиране отварянето на страничните врати на кушет вагона посредством ключ каре и щифт, при което е оправдан по обвинението в престъпление по чл.122, ал. 2 НК, а предявените и срещу него граждански искиове за неимуществени вреди са отхвърлени.

С обжалваното решение горната присъда е изменена като наказанията на К. и Г. са намалени съответно на 5 години и на 8 години и 6 месеца лишаване от свобода, след като двамата са оправдани по обвинението в нарушение на чл.14 от р.II на Инструкцията за гасене на пожари..., а Г. е оправдан още по обвиненията в нарушаване на чл.12, т.2 и 11 от Наредба № 13, на чл.19, ал. 2 от Наредба № 58, на т.1.6 от р.VIII на Инструкцията за задълженията на кондукторите... и на т.1 от Противопожарната наредба на „БДЖ“ ЕАД...

Относно протеста и жалбите.

I. Основателни са жалбите от страната на двамата осъдени подсъдими относно осъждането им при недостатъчно изяснена фактическа обстановка.

1. На подсъдимия Г.П. са вменени нарушения на т.7 и 8 от Противопожарна наредба на „БДЖ“ ЕАД, поделение „Спални вагони“, както и на общата разпоредба на чл.11 от Наредба № 13/2005 г. тъй като

-не е задействал внезапната спирачка от горящото купе № 6 на кушет вагона, а е „изгубил ценно време“ с отиването си до съседния спален вагон, откъдето задействал спирачката и взел пожарогасители;

-не е спазил последователността на действията при пожар и след задействането на внезапната спирачка започнал да гаси огъня откъм коридора срещу купе № 6, вместо да организира евакуацията на пътниците с „уведомяването им за възникналия пожар, насочването им за напускане на вагона, отваряне на страничните врати... чрез премахване на предпазния щифт... и... самото отключване и отваряне на вратите“ с ключ „каре“, с какъвто ключ е разполагал;

-двата пожарогасителя, с които е бил оборудван кушет вагона, не са били „изправни, заредени и поставени на видни и достъпни места“.

По делото са установени, обаче, няколко обстоятелства, които не позволяват направения от въззивния съд категоричен извод, Г.П. не само да е бил длъжен, но и да е имал обективна възможност да изпълни задълженията си в цялост и в посочената поредност. Първо, Г.П. е бил уведомен за възникналия в купе № 6 пожар от напусналите същото купе и движещи се в неустановена поредност В. К., И. Е. и Я. К. след разрастването на пожара, когато пламъците са били обхванали завесите откъм прозореца, окачените в близост до тях дрехи на пътуващите в купето, както и част от багажа на пътниците, разположен по надлъжната ос на купето. Второ, към момента на уведомяването на Г.П. за пожара, коридорът на кушет вагона вече се е изпълвал-и то, бързо – с дим, за което свидетелстват посочените К., Е., К. и още М. Д. и С. Ж., също от купе № 6, който дим е съдържал включително бързо въздействащите и смъртоносни за човешкия организъм въглероден оксид, хлороводород и циановодород, отделящи се при горенето на различни органични и неорганични материали. Трето, според комплексната пожаротехническа експертиза /КПТЕ/, в първите три минути след началото на пожара от огъня са били обхванати над 40 % от купе № 6. Четвърто, според същата КПТЕ и след проведен за нуждите ѝ следствен експеримент, 4 минути след началото на пожара в целия кушет вагон е била достигната токсичната концентрация на посочените по-горе три химически съединения, както и на още много други.

Информацията, съдържаща се в изброените 4 пункта, събрана при първоинстанционното разглеждане на делото, не би могла да доведе до оспорвания извод, ако не бъде установено

-за колко време К., Е. и К. са напуснали горящото купе № 6 и са изменили разстоянието до служебното купе на Г.П., за да го информират за пожара;

-колко време е отнело на Г.П. да отиде до купе № 6 за проверка истинността на казаното му и оттам да задейства внезапната спирачка;

-за колко време Г.П. е могъл да се придвижи до едната от челните страни на вагона и да отключи двете странични врати, като в същото време с викове или чукане по вратите на купетата предупреждава за опасността намиращите се там пътници с цел евакуацията им;

-за колко време Г.П. е могъл да се придвижи обратно до срещуположната страна на вагона и да отключи страничните врати и откъм тази му страна, повтаряйки в същото време процедурата по информирането на пътниците;

-сборът от изброените времеви отрязъци вества ли се в експертно установените 4 минути, през които Г.П. е могъл да пребивава в кушет вагона без риск за здравето и живота си.

Всички тези обстоятелства могат да се установят посредством следствен експеримент в идентичен с изгорелия кушет вагон, при който свидетелките да повторят естеството и последователността на действията си, както са описани в показанията им, а участникът в експеримента вместо Г.П. да стори това, които според въззивният съд П. е могъл и е бил длъжен да стори.

След задействането на внезапната спирачка /което е следвало да се осъществи в купе № 6/ и след успешната евакуация на всички пътници, останали в кушет вагона, Г.П. е можел да пристъпи към следващата си задача по т.8 от Противопожарната наредба на „БДЖ“ ЕАД, поделение „Спални вагони“, която задача, при липсата - но не и по вина на Г.П. – на каквато и да било възможност за връзка с локомотивния машинист, превозната бригада или подаване на сигнал до тел.160, е гасене на пожара „с наличните противопожарни уреди и средства“, сведени до два 6-кг пожарогасителя и едно азбестово одеало. Вмененото на Г.П. неизпълнение на това задължение също страда от непълнота, а отгук-и от неяснота. Според КПТЕ на третата минута, както вече се спомена, пожарът е бил обхванал над 40 % от купе № 6, разраствайки се в следващите шест минути от това купе до челните врати между кушет вагона и спалния вагон. На участвалите в изготвянето на тази експертиза специалисти следва да се постави допълнително задачата да отговорят, с 2 налични пожарогасители като процесните, изправни и поставени на обозначените за целта места, било ли е възможно пожарът да се загаси тогава, когато Г.П. е можел да пристъпи към изпълнението и на тази част от задълженията си. При това, отговаряйки на този въпрос, експертите всички случаи трябва да съобразят както резултатите от следствения експеримент, така и условията за пребиваване в кушет вагона, описани от всички свидетели, пътували и спасили се от този вагон. Изясняването на това обстоятелство е повече от необходимо, защото липсата въобще, или липсата на изправни пожарогасители в кушет вагона сама по себе си не би могла да доведе до ангажиране наказателната отговорност на Г.П., ако при изправни пожарогасители пожарът би бил неовладяем било поради обема му, било поради невъзможността за престой във вагона.

Дотук казаното налага да се заключи, че по отношение на дейността на подсъдимия Г.П. обективната истина не е, а е можела да бъде разкрита с предвидените процесуални способности. Нарушено е основното правило на чл.13 НПК и то е винаги съществено със засягането –в случая, правото на подсъдимия да е наясно, въз основа на какви доказателства е установена отговорността му и признаването му за виновен по повдигнатото и поддържано срещу му обвинение.

2. При неизяснена фактическа обстановка е осъдена и подсъдимата Ив.К..

Както и на подс.П., на К. е вменено нарушение на общото правило на чл.11 от Наредба № 13/2005 год. и конкретно на чл.19 от Инструкцията за гасене на пожари в подвижен жп състав, изразяващо се в това, че „от момента на узнаване на възникналия пожар...не е извършила нито едно действие, насочено към евакуация или създаване на организация по евакуация на пътници... реално не е отворила нито една врата... не е предприела лично или да организира чрез някой друг премахването на щифтовете и отварянето на страничните врати на кушет вагона...действия, които обективно биха могли да доведат до спасяването на загиналите 9 пътника”. И тъй като всички загинали са пътували в кушет вагона и телата им са намерени в този вагон-до междинните врати между кушет вагона и спалния вагон са намерени телата на В. Ж., К. Е., Р. Р., Д. В., С. К. и М. М., а на различни места в коридора на кушет вагона са открити телата на Е. Х., А. А. и Г. И.-то К. очевидно е упрекната за това, че не е достигнала до кушет вагона, не е отключила страничните му врати-които, поради поставения допълнително щифт, е можело да се отворят след отключване само от вътрешната страна на вагона, не е проверила наличието или не на пътници в него и не е организираща тяхната именно евакуация, а не евакуацията изобщо на пътниците с процесния влак. Този упрек, довел и до ангажирането на наказателната отговорност на Ив.К., не би могъл да се счете за основателен, ако не бъде установено

- времето от момента, когато К. е узнала евентуалната причина за задействането на внезапната спирачка /виждайки през врати на пощенския вагон излизацията „от средата на кушет вагона... огън 2 метра напред”, който огън е бил „обхванал покрива”/, до момента на преминаването ѝ от пощенския вагон пред спалния за достигане челните врати между спалния и кушет вагона;

- за това време каква част от кушет вагона е била обхваната от пожара;

- възможно ли е било в този момент безопасно за здравето и живота проникване в кушет вагона с оглед както разпространението на пожара, така и на отделяните при горенето токсични газове.

Горните обстоятелства също могат да се установят посредством следствен експеримент с участието на пътниците в спалния вагон за изясняване ситуацията във този вагон, наличието или не в този момент на пътници в коридора и възможностите за преминаване през него до достигане на челните му врати срещу кушет вагона. Макар да не може да пресъздаде действителната, експериментът би дал далеч по-реална, отколкото само въз основа на свидетелските показания, представа за случилото се и до по-обективна преценка не на дължимото- то е нормативно посочено-а на изпълнимото, съобразно отговорностите ѝ, поведение на Ив.К.. Осъждането на подсъдимата при фактическа неизясненост на делото съставлява, както и по отношение на Г.П., съществено процесуално нарушение по смисъла на чл.348, ал.3, т.1 НПК като последица от нарушаването на принципа на чл.13 НПК. II.Основателни са също протестът и жалбите срещу оправдаването на подсъдимия Г.И..

За да оправдае този подсъдим, обвинен в издаването на заповед № 18 от 31.VIII.2007 год., задължаваща кондукторите да заключават страничните врати както с ключ „каре”, така и с щифт, с която заповед не са били запознати отговарящи за пожарната безопасност длъжностни лица и институции, и изпълнението на която заповед е затруднило своевременната и животоспасяваща евакуация от горящия вагон на загиналите пътници, въззивният съд е приел липса на причинна връзка между издаването, респ. изпълнението на заповедта от страна на подсъдимия Г.П. като кондуктор на кушет вагон, и настъпилния резултат. Липсата на такава връзка съдът е обосновал с мотива, че издавайки горната заповед, „И.... няма как да е имал представа, че при изпълнение на задълженията си... за евакуация на пътниците, кондукторите не биха премахнали и този предпазен щифт, за да отворят страничните врати”.

Това съображение на съда не може да бъде споделено. Подобно на останалите свои колеги-по-високо и по-нискостоящи-в жп администрацията Г.И. е бил наясно, че кондукторите и останалите членове на превозната бригада нямат никакъв практически опит за работа в условията на пожар. Разяснявано им е било единствено, как се привеждат в действие пожарогасителите, с които вагоните са били оборудвани, която дейност е на последно място в поредицата на т.8 от Противопожарната наредба на „БДЖ” ЕАД, поделение „Спални вагони”. При тази ясна представа за липсата у кондукторите /и не само у тях/ на какъвто и да е било тренировъчен опит

в гасенето на пожар-приемането на обратната представа би означавало Г.И. не само да не е заемал заеманата длъжност, но и каквато и да било друга в жп администрацията-този подсъдим е могъл и е бил длъжен да предположи, че в ситуация като инкриминираната кондукторите биха били почти /"почти" е заради усвоените умения да задействат пожарогасител/ толкова стресирани, колкото и пътниците, биха пренебрегнали част или дори всичките си задължения, спасявайки себе си и единствената възможност за спасяване на пътниците би могла да дойде отвън, чрез отваряне от външната страна заключените врати на вагоните. Поради тази именно съвсем реална и предвидима опасност Г.И. е бил длъжен да съгласува заповедта си с лица и институции, отговарящи за пожарната безопасност в държавните ни железници и след съобразяване с тяхната компетентна преценка относно въведеното, макар и години преди това, приспособление, да издаде въпросната заповед, разрешаваща и задължаваща използването му. Безспорно установен факт е, че преди пожарът да обхване целия кушет вагон са били правени опити някои от страничните врати да бъдат отворени отвън, какъвто безспорен факт е, че 6-ма от загиналите са намерени в непосредствена близост до две от тези врати и междинните към предния по посока движението на влака спален вагон. С отварянето на вратите – станало невъзможно поради поставения от вътрешната им страна щифт-телата на тези пострадали са могли да бъдат извлечени от горящия и обгазен вагон с вероятността един, повече или дори всички те да бъдат спасени. Анализът на обясненията на подсъдимите П. и К. и показанията на оцелелите пътници от кушет вагона показва, че след спасяването им-напускатки вагона през странични и челни врати към съседните спален и пътнически вагони, или скачайки през прозорците на купетата-и преодоляването на първоначалния шок, са били в състояние да извършат адекватни действия, насочени към спасяването на евентуално останали във вагона хора, които действия са останали безрезултатни включително поради необмисленото разпореждане на Г.И..

Допуснатото от въззивния съд нарушение при оправдаването на Г.И. е свързано с доказателствения анализ и направените въз основа на него фактически и правни изводи. Неправилностите в тази дейност на съда съставлява съществено процесуално нарушение, ограничило правото на държавното и частно обвинение на докажат основателността на съответното си твърдение.

Всяко едно от коментираните процесуални нарушения и всички заедно сочат на касационното основание по чл.348, ал. 3, т.1 НПК, налагат отмяна на въззивното решение и връщане делото на апелативния съд за ново разглеждане.

За отстраняване обсъжданите неправилности на въззивния акт следва да се извършат включително процесуалните действия за фактическото изясняване на делото с провеждането на следствени експерименти, целящи да установят или отхвърлят наличието на обективна възможност, подсъдимите Г.П. и И.К. да изпълнят служебните си задължения по силата на нормативните актове, за които е твърдяно и отчасти прието, че са нарушили.

III. Не са основателни възраженията срещу оправдаването на подсъдимите Г.П. и Ив.К. за част от вменените им нарушения, за което двете предходни инстанции са изложили достатъчно и обосновани съображения, чиято правилност изцяло се споделя.

Не са основателни претенциите на В. и Д. В. за увеличаване на присъдените им обезщетения за неимуществени вреди до размера съответно на 200 000 и 500 000 лв. Изтъкнатите във връзка с това оплакване съображения за „личността на Д. В.... изключително близките и на силна привързаност отношения“, както и „силната връзка между родителите и техния син“, еднакво се отнасят за всички загинали и тяхната връзка с преживелите ги близки-родители, деца и съпрузи-затова и двете съдебни инстанции справедливо са присъдили еднакви обезщетения от по 100 000 лв. на всеки засегнат правоимащ.

Не е основателно-защото е невярно-твърдяното от повереника на Й., И., М. и Н. Х., че въззивното решение не можело да бъде изпълнено, тъй като „в диспозитива, а също и в мотивите...липсват имената на подсъдимите“, които били обозначени с „инициалите вместо имената“, а и нямало „други данни за тяхната самоличност“. Съгл.чл. 305, ал.4 НПК, данните за самоличността на подсъдимите се вписват в диспозитива на първоинстанционната присъда, което задължение важи и за въззивния съд, когато постановява нова присъда-чл. 339, ал.3 НПК. В първоинстанционната присъда са посочени всички данни, индивидуализиращи осъдените подсъдими, за да не може да възникне съмнение в тяхната самоличност, включително трите им имена, а във въззивното решение и по арг. от обратното на чл.339, ал. 3 НПК, са посочени само трите имена на П. и К., без повтаряне и на останалите данни за самоличността им. Що се отнася до мотивите към първоинстанционния и/или въззивен актове, в тях подсъдимите могат да бъдат означавани и само с инициалите на имената им, стига тези инициали да съдържат достатъчно разграничителни белези.

Неясно е възражението от страна на повереника на Х. срещу приетото от двете съдебни инстанции независимо съпричиняване от Г.П. и Ив.К. на престъпния резултат, след като само двамата са признати за виновни и осъдени и не е посочено, в съпричиняването на този резултат да са участвали и други, известни или останали неизвестни, физически лица.

Липсата в диспозитива на въззивното решение на произнасяне по искането за присъждане на направените от Х. пред апелативния съд разноси не е основание за отмяна или изменяване на решението, след като такова произнасяне е допустимо да стане и по реда на чл.306, ал.1, т.4 НПК, а искането за присъждане на направените пред касационната инстанция разноси не може да бъде удовлетворено предвид изхода от делото в тази инстанция-арг. от чл.189, ал. 3 НПК.

Не е налице и твърдяната от повереника на гражданския ответник явна несправедливост в размера на присъдените обезщетения за неимуществени вреди. Макар в жалбата си повереникът да не твърди, че присъдените по 100 000 лв. са несъответно високи за страданията, които всеки ищец е претърпял и продължава да търпи, иска намаляване на тези обезщетения, защото имат „по-скоро морално измерение”, както и поради „тежкото финансово състояние, в което ще изпадне” длъжникът. Действително обезщетенията за неимуществени вреди, наричани още „морални”, никога не могат да се съизмерят със страданията, за възмездяването на което се присъждат, което обаче не означава, нито е прието определянето им в символични размери. Финансовото състояние пък на БДЖ „Пътнически превози” ЕООД не е било предмет на изясняване в наказателния процес, за да се сочи тук като довод, чието обсъждане налага, при това, недопустимо с оглед правомощията на касационната инстанция приемане на нови факти.

IV. Независимо от дотук казаното за необходимостта от отмяна на въззивното решение и връщане делото на апелативния съд за ново разглеждане, следва да се засегне и направеното в жалбите от защитниците на подсъдимите П. и К. оплакване за явна несправедливост на наложените им наказания, което оплакване ВКС прецени като основателно. Определяйки на Г.П. и И.К. наказания съответно от 8 години и 6 месеца лишаване от свобода и от 5 години лишаване от свобода въззивният съд много добросъвестно, върху близо 4 страници от мотивите си, е отбелязал обстоятелствата, стоящи във от волята на двамата подсъдими, но обективно допринесли за създамата се ситуация и трагичния ѝ резултат. Към казаното от въззивния съд би могло да се добави още-а то е съществено при оценяването поведението на подсъдимите-че двамата не са имали каквито и да било познания и умения в ситуация като конкретната, след като ръководството на БДЖ не е счело за необходимо да отделя време и средства /най-вече/ за практическата им подготовка. В заключение въззивният съд е приел, че „единствено отегчаващо” отговорността на К. обстоятелство е броят на жертвите, която констатация при всички случаи е налагала обсъждането приложението както на чл.55, така и на чл.66 НК, и излагане на съображения за или против прилагането им. По отношение на П. въззивният съд е приел две отегчаващи обстоятелства-също броят на жертвите и още, че „си е организиран почерпка”, вследствие на което „намалил своята бдителност, оставил е встрани изпълнението на задълженията си, поставил е в опасност всички пътуващи в кушет вагона”. Първото обстоятелство безспорно е налице, но то, както и при подсъдимата К., е следвало да се съпостави с останалите, смекчаващи отговорността на П., обстоятелства и да се прецени дали последните, дори само като „многобройни”, не обосновават определянето на наказанието на този подсъдим при условията на чл.55, а не на тези на чл.54 НК. По отношение на второто обстоятелство, организираната от Г.П. „почерпка” в служебното купе на кушет вагона, ВКС намира, че въззивният съд е допуснал съществено процесуално нарушение при доказателствения анализ и е приел за установен факт, който е повече от спорен. Според първоинстанционният съд, с когото въззивният съд се е съгласил, употребата на алкохол от П. в компанията на колегата му В. П., кондуктор на съседния на кушет вагона спален вагон, и на пътника В. Г., се доказвала от последния и още от разпитаните в първата инстанция М. Ст.М. /т.ІІ, л. 813-814/, К. В.К. /т.ІІІ,л.934-935/, И. П.Е. /т.ІV, л. 1295-1298/ и В. Г.С. /т.ІV,л. 1302-1303/. К. и С. обаче, които са пътували в спалния, а не в кушет вагона, изобщо не са заявявали да са виждали П. било в служебното му купе, било в спалния вагон, или извън влака. М.М. е пътувал в кушет вагона, закупил е от П. бира, но не е видял П. да консумира алкохол, или да има бутилки с алкохол в служебното купе, освен, че пред П. е имало храна и той е вечерял. Свидетелката Е. е от първите, уведомила П. за пожара в купе № 6. Свидетелствала е, че към момента на уведомяването в служебното купе е имало „трима мъже” и „в пластмасови чинийки нещо”, което свидетелката предполага да е било „храна”. Самият Г.П. категорично е отричал да е консумирал алкохол, каквито са твърденията и на колегата му В.П.. От казаното ясно се вижда, че употребата на алкохол от подсъдимия П. е приета за установена въз основа единствено показанията на В. П.Г. /т.ІІІ,л.928-931/, променени в хода на делото, при което е необходимо не деклариране, а убедителна защита на истинността на неговите твърдения или тяхното отхвърляне още повече, че според Г.П. Г. е дошъл в неговото купе, придружен от В.П., намирал се е във видимо

нетрезво състояние и е продължил да консумира донесен от него алкохол, споделяйки семейни проблеми като мотив за поведението си.

V. Допуснатите процесуални нарушения, свързани включително с фактическата неизясненост на делото относно отговорността на осъдените П. и К., налагат въззивното решение да се отмени изцяло, поради което и на основание чл.354, ал. 3, т. 2 и 3 НПК, ВКС в състав от трето н.о.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 11 от 2.III.2011 год. по внохд № 324/2010 г. на Великотърновския апелативен съд и връща делото на същия съд за ново разглеждане от друг състав и от стадия по допускане на доказателствата.

ПРИ НОВОТО РАЗГЛЕЖДАНЕ на делото и по силата на чл. 355, ал.1, т. 2 и 3 НПК да се изпълнят дадените указания за отстраняване на допуснатите процесуални нарушения и по прилагането на материалния закон.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]